

[Chr. R. Christensen.]

skudsordninger, som gør, at man ikke handler med pengene på samme måde, som man ville gøre, hvis man selv havde svaret derfor. Derfor forekommer det mig, at man må stile endda meget stærkt imod i højere grad, end tilfældet er, at give kommunalbestyrelserne også i regionalkommunerne øget indflydelse, men samtidig øget ansvar, hvad der giver bedre bund i hele vor økonomiske forvaltning. Jeg er klar over, at hele denne sag må løses ved lov, og jeg venter med længsel på, at man kan komme frem til et lovforslag, der løser også denne side af sagen.

Et fjerde punkt er, at man vil give visse købstadkommuner, der indgår i sammenlægningssarbejdet med landkommunerne, den såkaldte Marstalstatus, d. v. s. at de styrelsesmæssigt og tilsynsmæssigt får købstadkommunal status, men økonomisk går ind i amtet. Det er lykkeligvis, synes jeg, ikke alle købstæder, som står over for en sammenlægning, der ønsker denne Marstalstatus, men jeg indrømmer, at den til en vis grad kan formidle overgangsperioden, og når det hele kun får midlertidighedens karakter, skal jeg ikke yde nogen modstand mod, at man gennemfører sådanne foranstaltninger, som kan bane vej.

Med dette ganske enkelte forbehold skal jeg altså på mit partis vegne anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det udvalg, som forhåbentlig nedsættes, idet jeg samtidig forbeholder mig ret til at rejse andre spørgsmål under udvalgsbehandlingen.

Axel Sørensen: Jeg skal på det radikale venstres vegne tilsige medvirken til gennemførelse af de to lovforslag, og jeg vil gerne fremføre nogle enkelte bemærkninger.

Der er allerede udtalt både lovord og måske også nogle kritiske bemærkninger om forslagene. Når der nu foreslås åbnet adgang til, at der kan ydes et vederlag til det medlem af et byråd eller sogneråd, som er udpeget som viceborgmester eller næstformand til i formands eller borgmesters fravær at udføre disses funktioner, finder vi ikke dette urimeligt. Man må vel have lov til at mene, at den tid er forbi, hvor man kan forlange, at en viceborgmester eller næstformand uden vederlag skal ud-

føre ret omfattende funktioner i formandens eller borgmesterens fravær. Vi vil anse den imødekommenhed, der ligger i, at der ydes et mindre vederlag, for at være inspirerende, således at man vil forsøge at gøre sig kvalificeret til at træde i en borgmesters eller formands sted. Vi kan derfor ikke have noget imod, at denne bestemmelse nyder fremme.

Endvidere foreslås der en tilføjelse til § 10 vedrørende landkommunernes styrelse gående ud på, at kommunalbestyrelsen kan — jeg lægger tryk på ordet „kan“ — vedtage at nedsætte og udpege en ligningskommission til at foretage den foreløbige skatte-ligning i kommunen. Et medlem kan vælges til et kommunalråd med gode forudsætninger for mangt og meget uden måske at have evner netop for at virke som ligningskommisær, og vedkommende er derfor ked af at medvirke ved skatteligning over for sine nærmestboende. Omvendt er der jo mange kommunalmedlemmer, der finder, at netop ligningssarbejdet er det arbejde, de finder størst interesse i, og jeg tror, at denne part udgør en ret stor del; det gælder måske i særlig grad for sognerådernes medlemmer.

Lovforslaget har jo heller ikke en bestemmelse om, at kommunalbestyrelsen ikke mere må være ligningsmyndighed; det glæder mig, fordi der blandt sognerådsmedlemmerne findes mange dygtige og fortræffelige medlemmer, der udfører så godt et arbejde, at man ikke kan vente, at det bliver gjort bedre ved overgang til ligningskommission. Dertil kommer, at det måske kan have sin vanskelighed i en kommune, hvor kendskabet til den enkelte er større end i en købstad, at udpege en ligningskommission på 5 medlemmer, som så skal gøre dette arbejde i kommunen. Når der udpeges en ligningskommission, skulle medlemmerne jo gerne have så megen interesse for arbejdet, at de ikke skal udskiftes hver gang, en valgperiode udløber.

Om kommunernes struktur og de bestemmelser, der taler om frivillige sammenlægninger til større enheder, vil jeg gerne sige, at hele dette problem er jo i smeltediglen. Siden kommunallovskommissionen blev nedsat i 1958, har der knyttet sig stor interesse til kommissionens arbejde og til, om man om muligt ad frivillighedens vej kunne nå